

Met gêne en schrik om uitgelachen te worden, zei de vrouw: “Mijn moeder hield ongelooflijk veel van vogeltjes. Altijd voederen. Katten wegjagen als ze achter de vogeltjes zaten. En ze had een absolute voorkeur voor roodborstjes. Verleden week zat ik aan tafel te huilen omdat mijn dochter een miskraam heeft gehad en ik voelde mij ontzettend alleen. En ineens moest ik naar buiten kijken. Ik weet niet waarom. Op de vensterbank vloog een roodborstje weg.”

Ze zweeg en wachtte af wat ik ervan zeggen zou. Mensen vertellen mij soms toevallige gebeurtenissen die ze niet als toeval hebben gevoeld. Een neerstrijkende vlinder, een opbloeiende roos, een windvlaag of een muziekfragment, juist op een moment dat het gemis heel sterk wordt beleefd. Ze verontschuldigen zich dan. Misschien was het toevallig, maar het voelde anders aan. Ze ervoeren in de gebeurtenis een ogenblik weer zin en samenhang. De werkelijkheid openbaart zich dan even als niet noodlottig. Het leven blijkt dan even geen afstandelijk proces te zijn, dat helemaal geen rekening houdt met ons bestaan. Ineens is er dan warmte, liefde en licht. Ineens is er een roodborstje dat naar binnen kijkt. Het zijn signalen van een geheim dat zich aan ons verstand onttrekt; maar het onthult dat je niet leeft op een zinkend schip. Het leven heeft je lief. Geen paranormale tovertrucjes, maar gewone dingen die een dieperliggende waarheid onthullen. Gevat in wankele verhalen, waaromheen schaamte en twijfel hangt, maar de beleving is stellig en blij. Zou dat het cadeau van God met Pasen kunnen zijn?

Marcel Proust, een van de grootste Franse schrijvers, beschrijft hoe hij rond 1900 met vrienden een geplaveide binnenplaats oversteekt en ineens in het midden stilstaat ... omdat hij die oneffen glimmende stenen ziet die hem omringen. “Ga maar verder”, zegt hij tegen zijn vrienden en alleen achtergebleven overweldigt hem een langzaam gevoel van diep geluk. Ineens beleeft hij de terugkeer van voetstappen die hij heel lang geleden had gezet op zo’n oneffen stenen ergens in Venetië toen hij kortstondig gelukkig was. Proust noemt dit gevoel: *résurrection*, verrijzenis. Hij schrijft: “Bij die verrijzenis is de herinnering van de ervaring zuiverder en intenser dan de ervaring zelf, want die was vluchtig, die ging verloren in de terloopsheid der dingen. En bovendien kwam mijn verstand er niet aan te pas, daar kon ik op dat moment niks mee doen. Zulke momenten van het verleden worden alleen zichtbaar in voorwerpen en dingen die je niet verwacht en waarin het verstand nooit heeft geprobeerd hen op te sluiten.” Je beleeft je overleden moeder niet in haar kleerkast met kleren waar jij je niet kunt van ontdoen, je beleeft haar in het roodborstje op de vensterbank. De herinnering is altijd veel intenser dan het moment van toen, omdat je daar toen helemaal niet bij stilstond. Als je overleden moeder op dit moment haar sacoche op de tafel zou zetten, dan zou je er wel op letten, toen ze het vroeger duizenden keren deed, niet.

Wat leert Proust ons daarmee over de verrijzenis van Jezus? Twee dingen. Ten eerste: dat we verkeerd bezig zijn als we het met ons verstand willen vatten. Ten tweede: dat een herinnering ons heel intens bij een mens kan brengen, intenser zelfs nog dan de ontmoeting vooraf met die mens geweest is en dat die herinnering ongelooflijk sterk kan zijn in kleine dingen: een beetje brood en een kelk bijvoorbeeld. Zalig Pasen.

Afsluitend gebed - alternerend

Voorganger Om Pasen hier en nu bidden we

**Allen Tegen de bekoring om het op te geven,
omwille van zoveel tegenwerking,
omwille van zoveel afgunst en roddel.**

Voorganger Word licht in onze duisternis.
Word verrijzenis van nieuw vertrouwen in verandering.

**Allen Tegen verlies van geloof in goedheid van de mens,
omwille van zoveel eigenbelang,
omwille van zoveel onderdrukking en uitbuiting.**

Voorganger Word licht in onze duisternis.
Word verrijzenis van nieuw vertrouwen in verandering.

**Allen Tegen het opgeven van hoop en geloof,
omwille van zoveel machtsmisbruik,
omwille van zoveel geweld.**

Voorganger Word licht in onze duisternis.
Word verrijzenis van nieuw vertrouwen in verandering.

**Allen Tegen gebrek aan durf en moed tot geloofsgetuigenis,
omwille van zoveel godsdienstige onverschilligheid van mensen,
omwille van zoveel argwaan tegenover kerk en kerkelijke leiding.**

Voorganger *Word licht in onze duisternis.
Word verrijzenis van lef
om het evangelie hoe dan ook te blijven zaaien.*

Allen Om Pasen hier en nu bidden we.

Jean-Paul Vermassen